

den Tid er funden mange værdifulde Brudstykker af det Ny Testamente og andre Skrifter, der tjener til at stadfæste vor Bibels — særlig da det ny Testaments — Paalidelighed.

I mine Udtalelser var jeg netop meget forsigtig — maaske overdreven forsigtig — med ikke at sige noget der kunde fortaas — eller rettere misforstaaes — som Mingeagt for Bibelen eller i mindste Maade rokke ved dens Troværdighed. Og om end kirkelig Samlers Referat er mindre forsigtig i den Retning og ikke helt nøjagtigt, er der heller intet der, der vil rokke ved Skriftens Troværdighed.

Spad Redaktøren videre siger om at have faaet sit eget Argument ved at bruge bibelske Tekster, som Grundlag for Forsynsbønnen osv. synes jeg, bærer tydelig Vidnesbyrd om, at det snider svært med Evnen til at forstaa hinanden.

J. L. J. Dixon.

Dickson, Alta., Canada.

Danish, Tysk, Fransk, Engelsk og hvad Drog en sniffer at tale, kan der frit tales alle Begne heroppe i det frie Canada. Kom herop alle, som ikke har Lov at tale deres egen Tunge andet Steds. Vi er endda forbarbet over, saa frit visse Dylkere her faar Lov at udtale sig uanstøjet; vel, undertiden kan de ogsaa gaa lidt for vidt i deres Meninger, og saa maa de have en Frettsfættelse. Vaade den kanadiske og den engelske Regering er meget hensynsfulde — de taaler meget — og fordi en vis Person forer sig lidt, lader de det slet ikke gaa ud over andre.

Vi havde et dejligt og tidligt Foraar i Kar, saa Foraarsarbejdet begyndtes i Tide, og megen Sed blev faaet ind i Markerne, baade iabe og høje, var tørre. Men vi har ingen Regn af nogen Betydning faaet den hele Sommer, noget helt mærkeligt for denne Del af Canada; Folk, som har levet her i nogle og tyve Aar, siger, at det har de aldrig set her før — gerne altid mere end nok af Regn i Juni og Juli Maaned.

Saa den King har vi nu ogsaa oplevet her. Og endda tegner det nu i Begyndelsen af August Maaned lidt, at vi faar slet ikke saa hel daarlig en Øst. „Cut warms“ har været det værste, vi har haft her, værre end Tørken; i Forsommeren var de svært paa Spil og udtvandede Sæden mange Steder rigtig meget. — Der er jo altid noget til at oelægge, hvor saa i Alverden vi komme hen. Men vores „Pasture“ for Kreaturerne har været et og endnu, af første Klasse. Græsset har ikke groet saa langt i Kar, men har været kort og fint, og vi venter god Græsning endnu for baade denne og næste Maaned. Vi har jo flere Hundrede Acres lige i Hjertet af Dickson her alene, hvor Kreaturerne gaar og græsser frit. Dog, med Henblik til at saa meget Øs, da er det mindre godt; Græsset er jo ikke saa tykt, og kort tillige; men der kan faas omtrent alle Begne, da Vandet jo næsten alle Steder er tørret væk. Det synes at være lige Dickson og tættop til her, som have staaet sig saa vel i Tørken. Folk, som kommer herind og har været en Del omkring, siger, at ingen Steder ser Sæden ud som her. Jeg talte, med en Mand foreleden, som kom fra sydligere Del af Alberta, og han sagde, at hele Strækningen, han passerede, saa det galdt ud, og mange Steder helt tørret ud; men Dickson saa fint ud — saa ud som den eneste Plet paa hele hans Rejse, hvor der vilde blive en Øst af Betydning; og jeg har talt med andre, som siger lignende. Det er sandelig en god Anbefaling for vores Koloni Dickson — at Jorden her af saadan en Bestaafenhed, at den kan taale en hel Sommers Tørre.

Mange flere har nu faaet sig Automobile; Vejene er jo saa gode i denne Sommer, og de er heller ikke støvede af nogen Betydning, saa Automobil paa Automobil farer af Sted her igennem Dickson hver eneste Dag.

Vi har haft „Government Survivors“ her for lang Tid i det sidste Kar, saa nu skal her snart gra-

ves Hovedgrøfter med Maskineri, at vi kan faa Anledning til at faa alt vort Land dræneret.

Ja, vor Regering maatte da ty til „Drafting“ af unge Mænd for Krigen alligevel tilfaldt — hvor nødtigt den saa vilde gribe til dette — og flere af vore kære unge Mænd af Menigheden er nu af Sted, og flere gaar rede her paa Kaldelse til at gaa.

Vi havde Missionsmøde i Kirken fra den 28. til den 30. Juni, hvor Prof. L. A. Laurson fra Blair og Past. J. R. Jensen fra Standard, talte for os om Synd og Naade, og disse Møder var vel besøgte. Saa den 1. Juli havde vi Udflugt til Mr. C. Lorensens dejlige Farm, hvor baade Prof. Laurson og Past. J. R. Jensen talte paa Engelsk mest i „Red Cross“ Interessee. Ogsaa vores Repræsentant, Mr. D. Mørkeberg, var til Stede ved denne Lejlighed; han talte ogsaa paa Engelsk „Red Cross“ Sagen. Mange Menninger var forsamlet der, og der blev optaget en Kollekt af en betydelig Sum til dettes Tjeneste.

Den 21. Juli „surprise“ Menigheden Pastor Gundersen i hans Hjem og overrakte ham en god Sum Penge, en lille Hjælp til ham nu efter hans Operation paa Spitalet i Jinnisfail. De fleste ved vel, at Pastor Gundersen maatte gennemgaa en saadan Tur for at faa sin Helbred tilbage. Det var en livsfarlig Operation, sagde han; men nu er han, Gud ske Lov og Tak, snart helt rask igen. Det er forbausende at vide, hvad alt ved saadan noget koster; han sagde 450 Dollars. Jeg synes nu, at det er altfor galt, saa mange Penge de Doktorer skal have Lov at tage af almindelig stillede Folk for saadan en mindre Tids Arbejde. De garanterer jo da hverken Liv eller Død; ej heller kan de.

Samme Dag fik vor Menigheds Præst, Past. S. P. A. Andersen, ogsaa en „surprise“ ved at den Mand, som gjorde Udlægget for hans „Team“, kom til ham og slog Streg over det hele.

Menigheden har ogsaa forhøjet Pastor Andersens Løn med ca. 200 Dollars.

Kirkegangen her er stadig god, ja, den er i Tiltagende.

Mr. J. Andersen fra Ruskin, Neb., og Mr. A. Larsen fra Blair, Neb., har været i Besøg her en Tid.

Mr. J. Goldberg fra Fremont, Neb., og hans Hustru er her i Besøg nu for en længere Tid.

Og fra Standard kommer de jævnlig i Besøg hos os; de kører herop i Automobile.

Bildet Land koster omkring ved det samme her, ca. 12 Doll. pr. Acre. Men „improved“ Land er fra 15 til 40 Dollars pr. Acre.

Chr. Enghauge.

Fra Boston, Mass.

Sidste Søndag Eftermiddag havde vi en Fests for vore gamle, nemlig alle dem, som er naaet over de 60 Aar, og dem har vi da en Del af, naar vi faar dem samlet. Denne Fests var saa vellykket og glædede os alle, baade gamle og unge, saa meget, saa den maa ikke faa Lov at gaa upaatakt forbi. Glæde er jo altid meget smitsom, og vi vil gerne være med til at udbrede denne Smitte.

Den første Part af Festen afholdtes oppe i Kirken. Efter Dylæsning af Guds Ord og Bøn, afvækslede det med Fællessang, Korsang, Solo, Musik og Dylæsning af forskellige Aet, hvorefter alle indbødtes til at gaa ned under; og havde vi erfaret noget af Maria-Sindet oppe i Kirken, saa fik vi i se mindre Grad Martha-Sindet at se derne; thi der havde trable Sønder været i, Virksomhed. Midt paa Bæggen paa den modsatte Side af Indgangsdøren, var anbragt et meget stort Maleri af den gyldne Sol, saaledes som den paa en dejlig Aften langsomt glider ned og forsvinder fra vort Blik, og i en Bue over den Halvpart af Solen, om endnu er tilsyn, var malet med store smukke Bogstaver: „Bliv hos os Mester, Dagen hælber“ og i en anden Bue, derunder igen, med mindre Bogstaver: „Gaa Saar er en dejlig Krone, naar de findes

paa Netfærdigheds Vej.“ Ordsp. 16, 31.

Hvor var det et gripende Syn, og hvem kunde betragte det uden at fyldest med hellig Alvor, thi stod vi jo overfor Villedet af det sidste, der skal møde enhver af os, hvad enten det bliver som ung eller gammel, vort Livs Sols Nedgang, og mon ikke det gif de fleste, som det gif mig, da jeg stod stille og betragtede dette dejlige Syn, jeg kunde ikke lade være at vende Blikket opad til Naadens Trone, med dette Suf: „Bliv ogsaa hos mig, min kære Mester og Herre, naar Dagen hælber for mig, og min Livs Sol er ved at dale, hvad enten jeg maa faa Lov til at faa en saadan stille og fredelig Solnedgang, som her staa for mit Blik, eller der skal være mørke Skyer paa Himlen, ja, maaske Storm og Uvejir, naar min Livsdag hælber.“

Det næste, der tiltrak Blikket, var de mange dejlige Blomster. Vel-dige store Buketter paa det lange dækkede Bord og alle de mindre Buketter, sammenbundne med røde og hvide Vaand, som var lagt til Rette paa alle de Pladser, der var tilkænt de gamle. Hvor kom alle de Blomster fra? Det fik vi senere Svar paa, idet det blev oplyst, at Mr. W. Jensen, som bestyrer en stor Farm i Jamaica Plain, har et Stykke Jord, hvorfra han har bestemt, at al Grøden skal tilhøre Bethania Kirke, hvad enten det saa er Blomster eller Urter.

Mr. og Mrs. Jensen er endnu ikke Medlemmer af Menigheden, men jeg gætter paa, at saa snart vi har Pastor Prøvensen iblandt os, saa kommer baade Mr. og Mrs. Jensen samt mange flere og slutter sig til Menigheden.

Men videre angaaende Festen. Efter at vore gamle havde taget Plads paa de dertil afsatte Hæderspladser, tog vi alle Sæde baade gamle og unge, som bedst vi kunde, thi Lokalet var fyldt. Det var en god Skaffetaar, der vandede, og Sagen var heller ikke til at kimske ad; men det bedste af det hele var den Rykke og Glæde, der lyste ud af alle Ansigter, selv den dalende Sol derovre paa Bæggen syntes at smilte endnu mere elskværdigt hen imod Vordet, da de kære gamle kom til at sidde lige over for den.

Mr. Carl Fischer holdt Fests-talen for de gamle og dvalde sig længe ved, hvad David siger i sin 37. Salme: „Jeg har været ung og er bleven gammel; men jeg har ikke set en retfærdig forladt eller hans Sæd at søge efter Brødet.“

Tiden gif alt for hurtig, for vi erfarede alle, at her var godt at være, men nu ringede Kirkekloffen for atter at kalde os sammen til i hellig Andagt og Tilbedelse af dyrke vor Gud, som velvisner os med saa meget godt, og som ogsaa gav os denne velsignede Dag, sammen. Til ham opsender vi først og fremmest vor Tak, men der er heller ikke noget galt i at være taknemlig mod hverandre, og derfor lod det ogsaa ret hjertelig fra den ene til den anden: „Tak for i Dag, hvor har det dog været en dejlig Dag.“

Saa blot en særlig Tak til Mr. Carl Fischer, som var den, der op-fandt denne Tanke at holde Fests for de gamle, og ligeledes var han den, der havde udført det smukke Arbejde med den nedgaaende Sol. Saa vidt jeg ved, har Mr. Fischer ikke sin Opfindelse beskyttet af nogen Patens-Loov, saa enhver Menighed, der ønsker det, kan ganske rolig holde Fests for de gamle uden at gøre sig skyldig i nogen Lovovertrædelse og saa tilmed være i god Overensstem-melse med Guds Ord, som paa saa mange Steder minder os om at hælde de gamle.

Du skal staa op for den graa-hædede og hælber den gamle og du skal frygte Herren din Gud, jeg er Herren. 3. Mos. 19, 32.

Christian Nybo.

Perhings Dristige Indianer-Spejdere.

En Apachehøvdings Vedrift paa Bestfronten.

Der er atter en Nation, der har erklæret Uffland Krig. Det er de amerikanske Onondaga Indianere, som i den Traktat, de i 1783 afsluttede med George Washington,

blev erklæret for en særskilt Nation, og som aldrig har haft Grund til at beklage sig over, at Amerikanerne kun betragtede Traktater som Papirlapper.

Den nye Krigserklæring vil utvivlsomt blive hjulst med Latter i Uffland — officielt. Men i den tykke Befolkning herfer der en ikke ringe Frygt for Indianerne. Paa en tykt Soldat, de fornylig blev taget til Fange, fandt man saaledes et Brev fra hans Kone, hvori hun raade ham til at passe godt paa, at Rødhuderne ikke fik fat i ham og skalperede ham! I Tilfælde af, at de torturede ham, raade hun ham til at flage til „Reiser Wilson“!

Skønt Skalperingen og Torturen hører Fortiden til, har Indianerne mange fortrinlige Egenskaber. Rødhuderne i General Perhings Hær paa Bestfronten har allerede udmerket sig paa forskjellige Maade og særlig vist sig uoverbejlig som Spejdere. Da Perhings for næsten en Mennefsalder siden, i 886, deltog i Kampagnen mod Indianerne under Geronimos Ledelse i Sydveststaterne, var det hans Apache Spejdere der gjorde det muligt for ham at forfølge de fjendtlige Rødhuder til dees mest afslidte Smuthuller og tilfaldt tvinge dem til Overgivelse. I 1916, da Perhings med sit Expeditionskorps rykkede ind i Nordmexico for at fordrive Villas Vanditter, bestod hans Spejderkorps af Apache Indianerne, sommerne af de Spejdere, der havde tjent under ham 30 Aar i Forvejen.

Det er de samme Mænd, der nu gør Spejdertjeneste for ham paa Bestfronten. De amerikanske Korrespondenter kan fortælle interessante Ting om deres Bedrifter. En Søndag Aften fornylig, da en præjiff Gardedivision lige var ankommet til Marne Fronten gif en Apache Indianer, Welling af en af Stammens store Høvdinger, ud paa Patrouillering, ledaget af en Sioux Indianer ved Navn James „Stibhale“. Kravende lød det fremad, arbejdede de to Indianere sig igennem de tykke Linier uden at blive set af Skildvagterne og naaede et Slot i Nærheden af Tere-en-Tardenois. Dette var flere Kilometer bagved Frontlinien, og Uffterne troede sig udenfor al Fare.

Indianerne fæg sig frem og sigtede ind ad Binduerne. Indenfor var der Lys og Fests og Rystighed. De præjiff Officierer nød de fine Vine og udslægt Cigarer, som de havde fundet i Slottet, sang og spillede og morede sig. De to bronze-farvede Spejdere saa til en Stund, saa hælvede Apache Høvdingeren sin højre Arm og kastede en Haandgranat ind midt i de festende Officierers Kred.

Der lod et prædøende Drag, og Binduesglasflet kom regnende ned over de to dristige Indianere. Men et Blik ind viste dem, at flere Officierer saa dræbt paa Gulvet, medens mange andre var saarede. En Mand med Blodet løbende ned ad Ansigtet styrede hen til Binduet for at tilfælde Hjælp. „Stibhale“ trak sin Revolver og skød ham ned.

Saa begyndte de to Indianere Tilbagetoget. Det var ikke et Hjælp for tidligt. Til alle Sider blev der flaaet Alarm, og Uffterne overkattede en energisk Forsøgelse. Det lykkedes Rødhuderne at naa de amerikanske Linier, men Apache Høvdingeren var dødeligt soaret. En Sergent Vidal bragte ham ved Siden af en anden haardsoaret Indianer.

Apache Høvdingeren greb sin Nabos Haand og trykkede den. „Hvordan har Du det?“ spurgte han, „jeg er alright.“ „Jeg er alright.“ lod Svaret tilbage, „hvordan har Du det?“ Og ikke en Trækning i de to Rødhuders Stenansigter forraadede, de led.

TIL SALG. 200 A. Farm i Skand. Nabolag, 9 Mile fra Jernbaneby, ved god Vej. Bedste Jordbonitet, gode Bygninger. 80 under Plov, 30 ryddet. Indhegnet og „Cross fenced“. Pris \$10,500. \$2500. kantant, Resten paa gode Betingelser. Overtagelse naar som helst. Skriv paa Engelsk eller Skandinavisk. JENSON, Luck, Wis.

Fra Japanmissionen.

Krigsskade og Krigsskat er der vist ingen i den hele Verden, der slipper fri for i denne Tid. Men denne Gang skal jeg kun skrive lidt om, hvad Virkning Krigen har haft paa vort Kirkebyggeri i Kurume. Da vi fik det glade Budskab, at Pengene var subskriberet til en Kirke i Kurume, og vi begyndte for Alvor at tænke paa at bygge, fandt vi straks, at alt var steget saa meget i Pris det sidste Aars Tid, at den store Kirke, som i længere Tid havde staaet for vor Tanke, ikke kunde lade sig opføre i Birkeligheden for de Penge, der var givet til den. Men det var vor faste Beslutning at bygge saaledes, at vi ikke skulde komme til at behøve flere Penge, og vi bad da en dygtig Arkitekt (en Missionær her i Landet) om at give en Tegning til en Kirke, som kunde opføres for de Penge, der stod til vor Raadighed. Der var et højt Spir med Kors paa, og foruden Kirkerummet et Par ekstra Værelser til de største Klasser i vor Søndagsstole (der kan ikke bygges „basement“ her), men da vi saa aabnede de Bud, vi havde faaet fra fire forskellige Bygmestre, fandt vi til vor store Skuffelse, at de var mellem \$2000 og \$4000 højere end vore Pengemidler. Saa maatte vi til at lægge en ny Plan. Først fik vi det høje Taarn midt over, saa det stod med den halve Højde, — dernæst blev vi enige om at klare os uden de to ekstra Værelser til Søndagsstolen. Vi raadsførte os saa igen med Arkitekten og spurgte, om der ikke var andre Steder, hvor der kunde spares en Del uden at gøre Kirken for lille eller for simpel, — han fandt, at det lod sig gøre paa enkelte Steder. Naa, med disse Indskrænkninger bad vi da om nye Bud, men Prisen var endnu for høj efter de Midler vi havde at raade over. Der blev igen gjort nogle saa Forandringer for at faa Prisen ned, men nu har vi tænkt og talt frem og tilbage, og Resultatet er dette: Naar vore Benner i Amerika har ofret \$5000, og vore fattige Kristne har ofret \$500, saa synes vi, at Offeret allerede er saa stort, at vi ikke kan forsvare at opføre en Kirke, som enten er for lille, eller som er saa daarlig bygget, at vi itraks skal til at foretage Reparationer paa den.

Krigsskaden er altsaa den, at vi har maattet give Afkald paa det høje Taarn, som skulde have baaret Korset højt op over alle andre Bygninger i Kurume, og paa de ekstra Værelser til Søndagsstole samt andre Ting. Dette er altsammen Krigenes Skyld, da alt er steget omkring 50% i Pris det sidste Aar.

Krigsskatten kommer jeg nu til. For at opføre en solid og ikke for lille Kirke vil det koste \$1100 (elleve Hundrede Dollars) mere end alle de Penge, som allerede er kommet ind. Men Kontrakten for Bygningen og det hele er nu underkrevet, saa der er ikke mere Fare for Stigning. Vore Kristne her har besluttet at gøre en Kraftanstrengelse og samle endnu \$100 (et Hundrede), og vi maa da med Bøn til Gud og i Tro paa eders Kærlighed henvende os til eder om endnu \$1000 (et Tusinde) til Kirken i Kurume. Det har været os svært at skulle gøre det, men vi ser ikke anden Udvej. Vi haaber, tror og heder om, at eders Hjertes maa uvides. Vi tror, at der endnu er en Del Benner af denne Mission, som ikke har haft Lejlighed til at give en Gave til denne vor første Kirke i Japan. Naa vi vil ikke særlig have Lov til at henvende os til saadanne om at give os en ekstra Haandskrækning i denne Tid, da Krigen lægger sine Vyrder paa os alle.

For at alt kan være klart, maa jeg gøre endnu en Bemærkning. For Krigen var det saadan, at \$5000 blev til Yen 10,000, men nu er Kurven saa daarlig, at vi taber flere Hundrede Yen for \$5000. Dette er en yderligere Krigsskat, som lægges paa os. Vi har med Glæde og Tak set, at der indkom over \$5000 til vor Kirke, men det er os en Sorg, at det allerreste af dette Døber i fud gaar tabt i Kurven. Derfor maa vi endnu vise yderligere Paatrængenhed i vor Bøn til eder, at I vil stænke os \$1000 ud over det, som blev kvitteret for i Kirkebladet Nr. 12 af 20. Marts dette Aar.

Endnu en Bemærkning om Spiret. Det bliver bygget saadan, at et Spir senere kan sættes paa, om vi faar Naad til det. Vi vil ikke bede om Vidrag til det, men hvis der var en enkelt Mand, som synes, at det kunde være rart at sætte det paa, vil vi gerne meddele en saadan privat, hvad det vil koste.

For dette naar Amerika, haaber vi, at Grunden til Kirken er lagt. Vi har Naab om at kunne have Kirkeindvielse den 31. Oktober i Kar. Hvem sender d. f. Kirke herud til denne Fests? Det er paa Tide, at vi faar Besøg fra Samfundet.

„Drager ud til Joda Stæder og samler Penge ind af al Israels til at udbedre eders Guds Hus — og I skulle skunde eder med Øeningen.“ „Og se, jeg kommer snart, og min Løn er med mig til at betale hver, som hans Gerning mome være.“

Kærlig Hilsen i Kristus. J. P. Nielsen.

Som det vil ses af ovennævnte Skrivelse er Grunddoolden lagt til den første lutheriske Kirke i Kurume, Japan.

Endvidere vil Læserne mærke sig, at Bennerne derovre har maattet gøre betydelige Indskrænkninger i den oprindelige Byggeplan paa Grund af den betydelige Prisstigning paa alle Byggematerialer. Den oprindelige Pengesum strækker saaledes ikke til.

Bennerne heder om \$1000 mere end de \$5000. Kan vi ikke nok samle dette ekstra Velg til denne slemme og overmaadede Sag saa at vi bygger Kirken i Kurume uden Gæld. De \$5000 blev væsentlig samlet i Tojpa og Nebrassa. Benner i vore andre syv Kredse vil nok straks handle i denne Sag. Skal den første Kirke i Japan opført af den forenede danske Kirke bygges med et halvt Taarn? Skal den? Her er en slem Anledning for en eller anden bemidlet Ven eller Vennekreds til at yde ca. \$500 til Taarnets Fuldførelse efter den oprindelige Byggeplan.

Huff Benner! I som ikke selv kan gaa ud paa Missionsmarken og maaske synes, at I er saa fattige paa Ord til at tale om Herrens store Krigssag: Missionen; men I har rigelig af Midler her har I Anledning til med eders Midler at øde en velsigned Mission.

Sermed være vor velsignede Mission i Japan — Kurume-Kirkens Opsørelse og hele Missionens stadige Drift, ca. \$800 hver Maaned — lagt varmt hen til Embedsbrødre og den forenede danske Kirkes Menigheds Kærlighed, Forbøn og Offervilighed.

„Arbejder medens det er Dag, da ingen kommer da ingen kan arbejde.“ I broderlig Urværdighed.

G. W. Christian Jensen.